

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 2, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN COP D' ULL Á LA POLÍTICA.

UAN en Sagasta no hi es, la fusió salta y balla »

Això es lo que succehia mentres en Sagasta era á Portugal á pendre sorbetes.

A Lisboa fredor; pero á Madrit una calor que la politica ministerial bullia. Tant es aixis, que la caldera estava á punt de reventar.

Crequin que alló semblava una olla de grills. De nou periòdichs fusionistas, n' hi havia que demanavan la crisis, set: es dir, tants com pecats capitals.

No se sentia sinó: «que caiga 'l ministre de la Governació! ¡Oh y 'l de la Guerra! ¡Y 'l d' Estat! ¡Y 'l de Gracia y Justicia! Any nou vida nova. La llibertat troba entrebanchs! ¡Fora obstacles! ¡Qué caiga tot lo ministeri!..»

En Martinez Campos que s' havia quedat regentant l' estudi no sabia si treure's l' espasa, ó deixarla á la vaina. Crequin que n' hi havia per empiparse, y que ja tenia la mosca al nas.

Però tot d' un plegat torna en Sagasta. ¡Quietut!

Aquells que cridavan van á veure'l; pero ¡ay! Si hi entran ab la cara somrisenta, 'n surten ab las mans á las ancas.

Entre dos descontents.

—Bè, y qué te 'n sembla del amo?

—¡Qué vols que te 'n diga, l' anada á Portugal l' ha malejat. Per mi 'ls portuguesos l' hi han encomanat alguna mala cosa.

—Y donchs?

—Sí, noy, sí: s' ha tornat molt *finchado*.

—Y la crisis?

—No n' hi parlis pas. Si l' hi parlas de crisis sembla que l' hi parlas del dimoni. Lo tupé se l' hi estarrufa, 'ls ulls l' hi surten del cap, y las dents l' hi petan, que semblan unas castanyolas. Diu que vol presentarse davant de las Corts ab lo mateix ministeri, y no 'l tréus d' aquí. Ja saps que quan ell fica 'l tupé en un forat..»

—Pero, escolta. ¿No som nosaltres los seus amichs? ¿Y donchs per qué 'ns sacrifica?

—Es lo que l' hi he dit; pero res. Créume, si això continúa de aquesta manera, la fusió ja es á las postes. A la taula del presupuesto no hi ha més que turró y paciencias, y lo més trist es que 'l turró se 'l menjan los centralistas, y las paciencias, nosaltres.

Passan dos dias: dos dias de morros y malas caras. Los que cridavan ja no cridan, are murmuran. Alguns quan veuhen á n' en Sagasta, giran la cara á l' altra

banda, y després encare l' hi diuhen á n' éll *Caragirat*.

Los altres arronsan las espatllas. Fins hi ha qui de tant arronsarlas s' ha tornat mitj espatllut.

Ja ho diu lo ditxo:—«Dels pecats de 'n Sagasta 'ls constitucionals ne van geperuts.»

Lo descontento es tal, que 'l qui méns té 'l fel sobreixit.

Un diputat catalá, qu' esperava una cartera, exclama plé de condol:—¡Nada, se 'ns ha arronsat!

Aquesta es la verdadera expressió de l' actitud de 'n Sagasta.

Y are van á saber perque.

Per no veure aquestas miserias, lo conde de Balmaseda, capitá general de Madrit, vá pendre passatge pera l' altra mon.

¡Constitucionals: ala aquí, una vacant!

¿Qui será 'l sustitut del conde de Balmaseda? Los constitucionals comensan á treure un nom: es un nom simpátich: lo del general Lopez Dominguez, héroe de Alcolea, defensor acérrim de la llibertat, amich de anarse'n á las avansadas... y sobre tot, nebot del seu oncle.

Se reuneix lo consell de ministros. ¡Si haguessen sentit al Albareda y á n' en Leon y Castillo! Lo nostre candidat es en Lopez Dominguez: es l' únich capitá general acceptable. Tothom lo vol, tothom lo desitja, tothom lo demana.

En Martinez Campos:—Alto: tothom no... Deduheixim á mi.

En Sagasta estarrufa 'l nas. Los xambons ya no se l' hi pujan á las barbas: se l' hi pujan al tupé.

Albareda:—Per un frare no 's pert un convent.

Martinez Campos:—Ja veurá, no 's cansin. Lo capitá general de Madrit será en Castillo.

Leon y Castillo:—¿Qui, jo?

Martinez Campos:—¿Vosté? Fuji home: vosté ni per ranxero. Es un general molt guapo que no s' ha pronunciat may. No ha fet com jo, ni com molts altres. Pel demés, aquest assumpto ja 'ns lo tenim pastat un servidor de vostés y un' altra persona molt alta. Are si volen nombrar á n' en Lopez Dominguez, búsquinse ministre de la guerra y héroe de Sagunto.

Alló de la persona molt alta 'ls va caure á sobre com una bomba, y tots van arronsarse.

L' endemá la *Gaceta* publicava 'l nombrament del general Castillo pera la Capitanía general de Madrit.

Amigo, la politica es com lo joch de amagá esquenas. Avuy reben los uns y demá 'ls altres.

Are com are 'ls toca als constitucionals.

Quan los hi toqui rebre la tercera patacada, s' avisará á domicili.

Mentres tant, ells tenen majoria á las Corts y minoria dintre las oficinas: ells han donat la norma á la fusió y 'ls altres se 'n aprofitan: ells han parat la taula, y 'ls altres menjan.

Are com sempre 'l sabater es lo qui vá més mal calsat.

Y lo més trist es que ab aquestas cosas, la politica está empantanegada, y aquella situació que vá neixre ab la benevolencia de tothom y entre 'ls aplausos del

pais que al caure en Cánovas respirava; aquella situació que prometia tant, promet molt; pero no paga.

Fins are l' únich que ha donat més de lo que voliam, es en Camacho.

A n' aquet si que no se l' hi pot negar l' activitat. L' hi demanavan drets y llibertats y 'ns ha donat contribucions y sellos.

Sellos per tot y contribucions tant especials, que son molts las botigas que volen plegá 'l ram.

Tal van cosas, que aviat no hi hará ningú que taballi. L' única carrera que promet resultats positius, la única carrera exenta de contribucions, es la carrera de ministre.

P. K.

UNA QUESTIÓ NEGROSA.

Las enrera 'l telégrafo 'ns transmetia una noticia que, neta y pelada, deya aixis:

«Han sigut somesos als tribunals de la Habana varios individuos per haver inscrit com esclaus á 160 negres libres.»

Això desde luego inspira una reflexió: Si aquí á Espanya hi ha gent que fan passá 'l blanch per negre, á la Habana n' hi ha que fan passá 'l negre libre per esclau.

Bè mirat es un verdader atropello això de portar als tribunals á quatre infelissos, que no han comés altre crim que treballar pe 'l logro del ideal de tots los que van á América: es dir, fer la fortuna seva y la felicitat dels altres.

Y donchs, á quin temps hem arribat? Això es llibertat ni res que s' ho sembli? ¿Es dir que si á un home se l' hi presenta un modo de fer un bon negociet, l' ha de deixar corre si no 's vol exposar á que me 'l clavin á la sombra com un criminal de tres al quarto?

¿D' això 'n diuhen governs ilustrats? ¿Aquesta es una situació lliberal? Ravés fregits.

Que ho diguin net y clar. Avuy no més se mira pe 'ls negres, sense considerar que tal vegada aquesta protecció que se 'ls dispensa los fa més mal que hé.

O sinó á la proba.

Si aquestos 160 negres que sense com va ni cam costa s' havían trobat libres no poden tenir la dita d' ascendir á esclaus, com pretenian los varios individuos que ara están encausats, ¿qué farán sols, abandonats á las sevas propias forsas, sense la mà protectora del amo que 'ls dona feyna, menjar y algun que altre latigasso per aixiribirlos y ferlos tornar espavilats?

Perque, no hi ha que donarhi voltas; ab la mala fe que corre avuy dia, ab lo préu dels queviures y lo cars qu' estan los pisos, desgraciat l' home que s' ha de refiar d' éll tot sol y que no té un refugi pe 'ls cassos apurats.

Y ¿quina vida volen més tranquila y reposada que la del esclau?

Ell sab que no l' hi faltarà casa, menjar, ni feyna; sab que si 's vol casar no tindrà treballs pera despatxar los papers; sab que si té fills aviat estaràn colocats y en disposició de camparsela: en pocas paraulas; sab que dintre del *ingeni*, sense trencarse 'l cap pot ferhi mort y vida, practicant assiduament la primera y més trascendental de las virtuts: la santa virtut del treball.

Ja sé que 'm dirán: «La llibertat es mitja vida». ¡Pobre gent! Aquesta frase la devia inventar algun mandra pera dissimular lo seu viciot. Al mon hi venim pera treballar y viure lligats, y tot lo demés son camándulas.

Los conservadors qu' eran gent que ho entenian ja van ferho bé. Qu' és aixó de donar la llibertat als negres? Aixó es tirarlos á la miseria, á la desesperació, matarlos. Y per aixó van inventar lo *patronato*, que no es altra cosa que la esclavitud disfressada ab un nom modern.

Vels' hi aquí com, bèn esbrinat, los pobres subjectes que han fet l' escamoteig de la llibertat á 160 negres, encare mereixerian un premi si en aquest país hi hagués justícia y 'ls governs miressin las cosas imparcialment, sense deixarse influir per consideracions mesquinas.

Tal vegada pagarán ab déu ó dotze dias d' arrest y una forta reprimenda lo senzill fet de ficarse alguns miserables ralets á la butxaca posant lo pa á las mans de 160 infelissos, que ara 's veurán voltats de tots los inconvenients y horrors del estat libre.

¿No es trist y desconsolador que á últims del sigle XIX succeheixin tals barbaritats?

Si jo fos govern, la cosa no acabaria aixís. Lo general Prendergast té un medi magnífich de convence 's de la ignocencia y bona fe d' aquestos ilustres protectors dels negres.

—Escoltéu, podria dirloshi. La gent d' Espanya está escandalitzada, suposant que lo que héu fet de fer passar un libre per esclau, es la més infame de las pilladas. ¿Voléu donarloshi un xasco? Deixéu la oficina y las comoditats de la vida de ciutat, poseuvos la camisa llistada y 'ls pantalons de dril, y anéu á un *ingeni* qualsevol per un parell d' anys, fent una vida igual á la dels esclaus y gosant de las ventatjas del cep, del látigo y del grillet.

¿No 'ls sembla que aquestos filantrópichs senyors sense titubejar dirian que sí?

Vaya; ¡pues no ho habian de dir!

FANTASTICH.

Se recordan de la huelga del gas? Donchs are sembla que se 'n prepara un' altra per l' estil. Las contribucions que ha posat en Camacho han caigut com una bomba en los talleres de tots los industrials y en las botigas de tots los comerciantes.

No sé; pero jo crech que hi haurá una passa de parálisis industrial.

En Camacho 'ls balda y 'ls baldats no treballan.

A ca 'l sabater:—Fassim unas botinas.

—Ja veurá, se 'ns ha acabat lo cuyro, vaji á trobá á n' en Camacho que las hi fassa.

A ca 'l sastre:—Prenguem la mida de una levita.

—No pot ser. M' han embargat fins las agullas de cusi.

Aquest es l' ideal: guerra al treball, mal tinguem d' anar tots despullats y descalsos.

Diumenje va haberhi nova elecció de senadors en l' *Económica de Amichs del País*, y 's van reproduhir las mateixas protestas que l' altra vegada.

Lutzavan don Joaquim Maria de Paz y 'l Sr. Paz Graells.

Resultat de l' elecció: que 'l primer Paz vá quedar derrotat, y 'l segon Paz anirá á las Corts ab un' acta molt bruta.

«Que en paz descansan.»

Ha sortit de fresch un nou periódich canovista ab lo titol de *El Principado*, baix la direcció del Sr. Frontaura, fundador de *El Cascabel*.

A dreta lley aquest periódich no s' hauria de dir *Principado*, sinó *cascabelito*.

Aixís los conservadors podrian dir:—Si no tenim gall, tenim farciment.

Un telégrama:

«Després de la recepció, 'l rey ha conversat durant una bona estona ab lo Sr. Cánovas.»

Cuidado Sr. Sagasta: miri que parlant la gent s' entenen.

En Martinez Campos no content encare ab haver nombrat al general Castillo, capitá general de Madrid, ha nombrat director de la Guardia Civil al general Cervino.

Lo general Cervino es un moderat. Als constitucionals se 'ls pot aplicar allò del Evangelí.

«Y para mayor vergüenza les pusieron INRI.»

¡Fransa!

No sé: cuan escrich aquesta paraula, tinch de fer un gran esforç perque la ploma obeheixi al pensament.

A Fransa hi ha crisis. Los diputats elegits últimament per secundar lo programa d' en Gambetta, aquells mateixos diputats que no van parar fins que 'n Gambetta vá formar ministeri, apenas aquest formula 'ls seus projectes, se 'l miran ab desconfiansa y 'l deixan á l' estacada.

¡Ay de la República, si tots no s' inspiran en lo bè de la patria!

A l' hora qu' escrich las presents ratllas, se está celebrant una sessió importantissima. ¿Quin resultat tindrà?

Vostès quan las llegeixin ja ho sabrán. En aquest moment es molt difícil anunciarho.

De tots modos. l' amor á la república y á la patria que tants miracles ha fet, si convé 'n farà un altre.

Los antichs radicals, es á dir los demócratas dinástichs del temps de la revolució deyan sempre que volian *la menor cantidad de rey possible*.

En cambi 'ls demócratas dinástichs d' ara, no 's recordan més que del rey.

O al ménos ho fan veure.

Exemple: Ve 'l dia del sant de D. Alfonso, y en un pis del carrer Nou de la Rambla, ahont avants hi havia hagut una ruleta y ball de *palomitas* y avuy hi ha 'l cassino demócrata dinástich, diuhen que va celebrar-s' hi un gran fatori.

Res: questió de prepará 'l ventrell, per quan arribi l' hora de realisar *los principios y las posturas* en la taula del presupuesto.

¿Y en lo balcó? una renglera d' atxas de cera.

Los demócratas dinástichs han fet lo que no han fet los constitucionals, ni 'ls conservadors: van fer iluminacions.

Res, es una manera de dir:—Ep! Mirin, nosaltres som aquí.... Ab aixó no s' en descuidin, quan arribi l' hora de repartir las engrunas d' en Sagasta.

No son iluminacions al rey, sino lo anunci de que tenian gana.

Pero ¡ay! Fins las boiras son enemigas de la democracia dinástica. Aixís que las atxas quedaren encesas, va caure un xafech, y tot va quedar a las foscas.

A las foscas com la conciencia de la democracia dinástica.

Amaneixin dos ralets

¿Volen sapiguer per que?

Per passar un rato divertit y olvidarse del Govern y altres miserias per l' estil.

Ab lo titol de *L' amor, lo matrimoni, y 'l divorci*, sortirà dintre cinch ó sis dias un llibret en vers escrit pel seu antich conegut: *C. Gumá*.

No m' está bé l' alabarlo, pero 'ls asseguro que allí 'ls xistes van á dojo y que la intrincada questió del matrimoni y del divorci troba entre sas planas la verdadera solució, tal vegada la única possible.

Y per ara no 'ls dich res més.

Continúa 'l catálech de bisbes qu' embesteixen als periódichs.

Després del de Santander, lo de Plasencia ha excomunicat al *Extremeno*, lo de Zamora ha manat recullir un llibre titolat *La Aleluya*; y 'l de Jaen ha condemnat un article publicat en lo periódich titolat *Linares*.

Doném la enhorabuena als excomunicats, recullits y condemnats.

En aquest temps mossegada de bisbe, porta sort.

Lo rey Lluís de Portugal, y 'l rey Alfonso d' Espanya, després de dinar, á Villaviciosa, van fer un brindis, desitjantse molta prosperitat y tractantse de tú. Tractament democrátich.

Aixís m' agrada:

Entre reyes y soldados
Cumplimientos excusados.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Mossen Basquinyas, aquell célebre rector de Marganell tornant de uns funerals vá

insultar de mala manera á un carreter de Castellvell, perque no l' hi havia volgut donar ví en pago dels delmes y primicias. Vaja, que aixó de moure escánde s per la questió de mam, la veritat, no fá guerrero.

A Santa Cecilia de Montserrat s' hi ha instalat un convent de Caputxins. Per are 's dedican á la cassa, y aquest dia van matar una guineu. Un avis als Civils. ¿No podrian donar una volta per allá, á veure si aquests frares tenen llicencia?

En l' iglesia de Lloret se estava celebrant un ofici per una criatura morta al neix. Se repartian las candelas per l' ofertori y 'ls noys de fora ja se sab que las buscan. Lo rector que celebrava, al dir lo *Dominus vobiscum* se 'n adona y sens acabar l' última paraula, crida:—Badó, no donguèu més candelas y treyéu os á tots de fora. Y continuá la missa en mitj de una universal riatlla.

A Torruella de Montgri van robar l' administració de la companyia de ordinari que fan la carrera desde aquell punt á Flassá y Girona, enduhentse 'ls lladres valors en metálich, papers, baguls, maletas, llibres de comptes, la correspondencia y fins lo revólver del jefe de l' administració. Va alsarse 'l somaten, y no trobá als lladres: pero si la maleta del correu, destrossada y sense cartas. Aquest fet tant inusitat ha produhit sensació en aquella pacífica comarca, poch acostumada á aquesta classe de jochs de mans.

A Cerviá 'l rector no vá voler batejar á una criatura perque 'l padrí no havia completat ab la parroquia. Ha passat un mes y mitj y la criatura encare no esta batejada.

Per haver tardat déu minuts, lo rector de Ollá vá insultar ab paraulas grosseras á un bateig. Seria bó que 'ls bisbes en loch d' excomunicar periódichs s' entretinguessen en donar un curs de urbanitat y un' altre de mansuet evangélica als seus subordinats. Creguin que n' hi ha molts que ho necessitan com lo pá que menjan.

PLEGARIA

DELS CONTRIBUTENTS ESPANYOLS Á LA MARE DE DÉU DE LA EMPENTA.

A vos, Verge inmaculada, á vos avuy supliquéu que donguèu una mirada al modo com nos trobém.

Ja es vell aixó de sentirnos doná algun gemech o un ay, y espantarnos y afligirnos, pero tant com ara may.

Si no protegíu la Espanya, aviat la veuréu al cel: miréula; sembla una canya primeta com las d' estel.

Hi ha aquí un ministre d' Hisenda més dolent qu' el sarampió, que té una tirria tremenda als quartets de la nació.

O vos logréu desseguida que 's torni bó y compassiu, ó, sense dirvos mentida, nos morim de viu en viu.

Escoltéu, Verge sagrada, lo nostre plany angustios; toquéu lo cor d' en Camacho perque sigui un xich piadós.

¿Qué 'us penséu quina carpanta corra avuy per tot arréu? Si 'l veure penas espanta, miréu y 'us espantaréu.

Aquest de miseria 's frisa, aquell plora pe 's recon, l' altre encare té camisa, pero no té pantalons.

Las botigas van tancantse, los pisos se van vuydant, lo pa y vi sempre apujantse, la bossa sempre baixant.

Si no héu vist nostras tormentas, podéu dir que no héu vist re. Anéu al Hospici, empentas: anéu al Hospital, ple.

La gent corra magre y seca, mentres se 'n riuhén pe 'ls alts. Si 'l país exclama: ¡Teca!

lo ministre crida: ¡Rals! Escoltéu, Verge sagrada, lo nostre plany angustios; toquéu lo cor d' en Camacho perque sigui un xich piadós.

May s' havia, á aquesta terra, vist un ministre tant llest per moure á tothom la guerra y fernos sortir de test.

Lo pago que é l no s' inventa no s' inventa ningú; allí ahont é l la vista assenta ja hi cau pago, de segú.

Los drets nos saltan pe 'ls nassos, impostos no 'n volguèu més, contribucions á cabassos, pagos á tort y á través.

Eil per posar drets delira y ab ells no 's deixa mitj morts; es á dir, que si bé s mira los drets nos fan aná torts.

¡Oh, Verge santa! ¡Quánt ciri cremará en lo vostre altar si 'ns lliuréu del cementiri que 'l ministre 'ns vol donar?

Escoltéu, Verge sagrada lo nostre plany angustios;

toquéu lo cor d' en Camacho
perque sigui un xich piados.

Aixó ja passa de ratlla,
aixís no podém anar;
com més va, més se'ns espalla
y ningú ho sap adobar.
Avants feyam un repartó
casi admés, perque era etern:
sempre que 'ns veyam un quarto
ne davam mitj al govern.
Ara l' ministre d' Hisenda
ho ha arreglat ab un sol mot:
per la seva gana horrenda
no basta 'l mitj; lo vol tot.
Ja veyeu, Verge celeste,
que ab las lleys d' aquest país
aquell que paga la festa
es sempre 'l més infelís.
Procuréu donchs, desseguida
remediá aquest mal tant gran,
perque avuy tenim la vida
com qui diu, casi al encant.
Escoltéu, Verge sagrada,
lo nostre plany angustió;
toquéu lo cor d' en Camacho
ó bé... féu qu' ell toqui 'l dos.

C. GUMÀ.

La Bolsa ha tornat á baixar. No sembla
sinó que ja s' ho ha pres per vici.
Després de la baixa que va haberhi
alguns dias endarrera, los cambis s'
havian reposat una miqueta; pero
jamigol tot de un plegat donan una
reclada, que 'l pobre que 's trobava
desprevingut entre 'l carro y la paret, ha quedat més
aixafat que una hostia.

En lo saló de la Llotja y al carrer del Avinyó no 's
veyan més que caras afinadas.

Un transeunt:
—¿Qué t' aquesta gent que fá aquesta cara? ¿Qué
no menja?

—¡Pés! Volian coure 'l dinar massa depressa, vinga
carbó als fogons, l' olla 'ls pren 'l bull, los vessa y se
'ls apaga 'l foc.

Com que ja ho saben: las cosas presas ab mida.

¿Y 'l Sr. Ignaci?
No m' en parli home. Avants estava neguitós y
avuy viu d' alló més tranquil. Aquesta tarde l' ha
trobat lo seu corredor.

—¿Y donchs Sr. Ignaci, ahont se fica que no se 'l
véu pèl Cassino?
Lo Sr. Ignaci fent la mitja rialla:—Ho tinch privat
del metje.

—Ay, ay... aquesta si qu' es bona.
—Ja veurá... Havia perdut la gana, y tota la nit la
passava en blanch, sentint sereno.

Alguns bolsistas consternats proposavan que s' anés
á trobar al governador, perque tanqués la bolsa, á fi
de contenir la baixa.

¡Magnífich! Es la primera vegada que 'ls jugadors
demanan á l' autoritat que no 'ls deixi jugar.

La llástima es que no l' haguessen anat á trobar
pera contenir l' alesa.

Are sembla que la major part dels bisbes espanyols
ab aixó de la pelegrinació no volen saberhi res.

¡Pobres pelegrins carlistas!
Ja 'm sembla que 'ls veig. Se 'n anirán á Roma tots
mullats.

—¿Y donchs, qué ha plogut?
—No, cá: 'ls bisbes que ab la manguera de l' incon-
secuencia 'n han tirat á sobre un xorro d' aygua be-
neyta.

Lo *Correo Catalan* nos fá saber que Sant Pau, Sant
Antoni y la Verge del Carme son los protectors de la
gente del bronce de Barcelona.

Ja ho veuen: fins al cèl hi ha diferencias de classe.
¡Qui sab! Potser Sant Antoni fá d' arriero, Sant Pau,
com que porta aquell sabre, déu fer de guarda-con-
sums, y la Verge del Carme de bugadera.

En la recepció de palacio en Martinez Campos y en
Sagasta van plegats, y arriban á una porta.

Comensan á fer cumpliments.
—Passi vosté, diu en Sagasta.
—Oh, no de cap manera: passi vosté, diu en Marti-
nez Campos.

Y llavors en Sagasta insisteix dihent:
—No passaré pas: á vosté l' hi toca surtir primer.

—¿Y 'l Sr. Ignaci?
No m' en parli home. Avants estava neguitós y
avuy viu d' alló més tranquil. Aquesta tarde l' ha
trobat lo seu corredor.

—¿Y donchs Sr. Ignaci, ahont se fica que no se 'l
véu pèl Cassino?
Lo Sr. Ignaci fent la mitja rialla:—Ho tinch privat
del metje.

—Ay, ay... aquesta si qu' es bona.
—Ja veurá... Havia perdut la gana, y tota la nit la
passava en blanch, sentint sereno.

Lo dia del Sant del Rey vá caure sobre Espanya una
verdadera pluja de creus.
Pluja de Jené, ompla la bota y 'l grané.

Lo que sembla impossible es que aquí á Espanya hi
agués encare un número tant gran de personas sen-
se condecorar.

—¿Y á vosté Sr. Joseph, qué no l' hi han donada?
—¿A mi? No me ni cab cap més.
—¿Tantas ne té?
—Una no més: la del matrimoni que ho ompla tot.

Cassat al vol en una cantonada de la Llotja.
Los que parlan son dos ganapias més espitregats que
un soldat al cap de sis mesos de ser pres dels carlins.

—¿Qué fan aquí dintre, Goriá fer negoci?
—Jugan á la Bolsa.
—¿Y perqué no hi entrem nosaltres?
—¿Nosaltres? ¿No veus que no hi tindrian confiansa?
—Tens rahó... Si al ménos tinguéssim una pessa
llarga y un tarot ¡no 'n fariam poca de farrolla!

Un contractista necessita que l' hi despatxin un ex-
pedient, y creyentse que fent un requisit al jefe de l'
oficina, la cosa anirá més depressa, y no gosant á do-
nari diners, l' hi envia un caixó de puros de la Ha-
bana.

L' empleat es un home recte y l' hi torna 'ls cigar-
ros, dihentli en una tarjeta: «Gracias, pero no fumo».
Lo contractista l' hi torna á enviar lo caixó ab una
tarjeta que diu: «Es igual; guárdelos V. para los ni-
ños.»

Los generals del exercit espanyol han estrenat uni-
forme nou. En lloch de barret de cresta are portan
casco.

Reflexió de un soldat de caballeria:
—Lo que 'ls caballs duhen á las potas, los generals
s' ho han posat al cap.

Compareix un neo á un jutjat municipal, tot remo-
lejant, acompanyat de dos testimonis que també son
neos, per fer inscriure á una criatura al registre civil.

—Tréguinse la gorra! diu lo secretari que es un ho-
me de molt mal geni y que parla á sotregadas. ¿Qué
volen?

—Que 'ns fassa 'l favor de pendre nota d' aquesta
criatura.

—Bueno.
Y 'l secretari després d' escriure una mica, diu,
sense alzar la vista del paper:—¿Lo nom del pare?

—¿Cóm?
—Nom del pare, repeteix lo secretari fent un gran
crit.

Llavors lo neo y 'ls dos testimonis tot senyantse di-
huen:
—Ah, si, t' rahó: en nom del pare, del fill, del sant
Esperit, amen Jesús.

Se reparteix per las iglesias de molts pobles, un im-
près molt curt y molt cayó titolat «Ferro-carril: Pa-
satje pera l' altre mon.»

Sembla que diu que 'ls que 's confessan y combren-
gan van de primera, s' enten sempre que paguin un
bon funeral, y 'ls que no, de tercera, y via recta cap al
infern.

Aixó es la parodia del carril de Vilanova. Quedan
suprimidas las segonas.

Mentres se deya la missa del gall en un poblet de
Navarra van entrar sis ó set llops á l' iglesia.

Consternació general, xiscles, desmayos, corredisas;
Los capellans del altar van perdre l' oremus.

Davant de aquell tropell ¿qué feya Sant Llop? Res;
com si no existís.

En cambi un altre sant va infundir una inspiració
al sagristá. Lo sagristá puja á dalt de la trona s' ajup,
y comensa á lladrar. La veu retumba y 's multiplica
sota las voltas de l' iglesia, y 'ls llops, imaginantse tal
vegada que han deixat anar tots los mastins del po-
ble, fujen de l' iglesia á corra-cuyta.

¡Ay gloriós San Roch, benehit sigueu! Si Sant Llop
dormia, 'l gos que 'us acompanya á vos vigilava.

Entre estudiants:
—Jo soch demócrata
—Jo republicá intransigent.

—Donchs, afegia un que sempre feya campana, jo
soch socialista, comunista y nihilista.
—¿Quin es lo teu lema?
—¡A baix las classes!

—Quants ministres hi ha á Espanya?
—Crech que son vuit: Governació, Hisenda, Estat,
Foment, Gracia y Justicia, Guerra, Marina y Ultramar.
—Te 'n descuidas un.
L' interpelat rumia una estona y diu:
—Francament, no 'n trobo cap més.
—¿Y 'l ministre del ram?

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—A cor-de-on.
2. Id. 2.ª—A-front.
3. SINONIMIA.—Sech.
4. COMBINACIÓ.—A R M A
R A M A L
M A R
M A R I A
A L A S

5. GEROGLIFICH.—Cada any un any mes.
Han enviat totas las solucions los ciutadans Quart d'
hora, Peret Bas Seda y Mico-lau; 4 Borinot Ros y Salabre-
gas, 3 J. Requincalla, Pere Descubert y M. J. T.; 2 Un mi-
mo de la Roseta, y 1 no més Noy de Sant Feliu.

XARADAS.
I.
Conech á un hu-tres
per cert molt cobart,
quant sent que dos-quart
demostra qui es.
Si vols solució
pensar no més cal
que gasto total
y soch impressó.
J. JENER.

II.
Al dar un prima la Tona
se vá tersa una total;
mes are may se hu-segona
perque 's recorda la dona
que aquell dia 's féu molt mal.
UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.
—Hola Ignaci ¿qué tal?
—Mira, marxo demá.
—Ni l' ayre corra més. ¿Ahont vas?
—Entre tú y jo ho havém dit.
SOLIBRUCH.

TERS DE SÍLABAS.
.....
.....
.....

Omplir los punts ab sílabas, de modo que llegit verti-
cal y horizontalment, digan: la primera ratlla: Una nació;
la segona: Una ciutat, y la tercera: Un aucell.

ANTONET TEIXIDOR.

GEROGLIFICH.
X
I T
O O
I
O O
ADLAVAG PESÓJ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han onviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarree 'ls
ciutadans Pau Sala, Joan García, Pere Tribulls, N. M. R., Sali-
trochs y Fusta Nova.

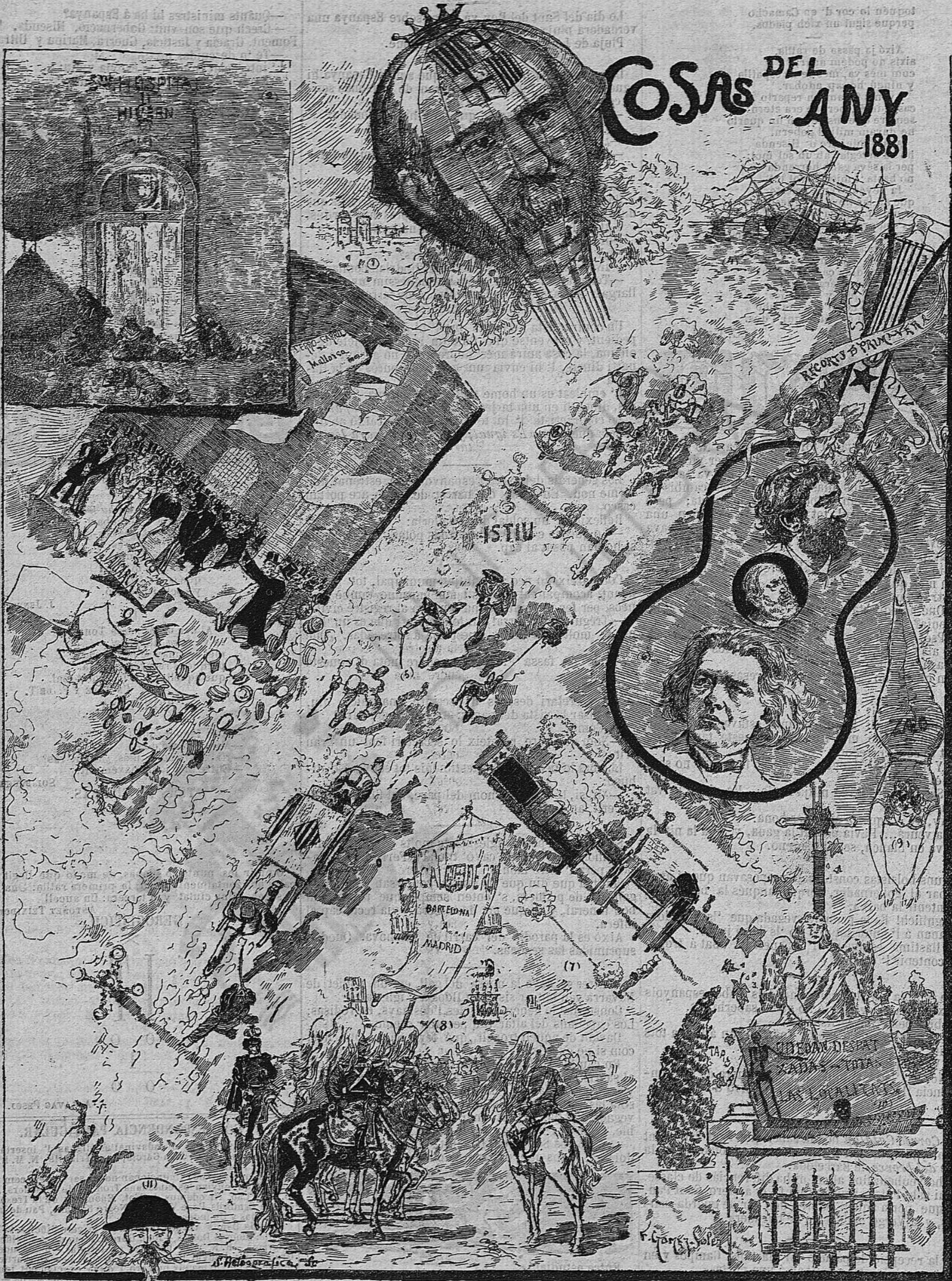
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveizen, com y tam-
poch lo qu' envian los ciutadans Trompet de Cassadors, Xare-
lo, Mico Lau, Nicodemus, J. Prat, Enamorat de la Tresona, Un
noy de Cambrils, Pere Vilanova, Negre Redimit, Pau de las Can-
timplaines y Un federal.

Ciudadá Damiá Alsina: Insertaréu lo geroglífich.—R. Roig y
Sevillá: Idem la Dolora.—Juan García: Idem un geroglífich y un
epigrama.—R. R. y F. Idem las cantarellas.—B. Escudé Vila:
Gracias per l' envió. Hem cambiat lo titol perque l' article que
publicuéu en lo mateix número 'l duya exactament igual.—J.
Roig V.: Aquesta setmana no ha fet prou bona feyna.—C. R. y
F.: Insertaréu lo trenca caps.—J. Inglés: Idem l' íntima.—J. M.
Cerviá: Gracias per la noticia.—J. B. Palamós: Idem.—P. Ll.
Torroella: Idem.—Nassari Delom: L' articlel está molt bé; pero
es una mica massa llarch.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

COSAS DEL ANY 1881

1. Hi ha aquí un globo que s' eleva—plé de gas dels regidors.—2. Al hospital ja no hi caben—[Espectacle deliciós].—3. En cambi la bolsa es plena—de desengany i ilusions.—4. *Ahi queda eso*, en Garran—va dir, quan va tocá 't dos.—5. No t' estiris no t' arronsis—al davant de un carretó.—6. Rubinstein, Hiller, Massini—inolvidables recorts!—7. ¿No vols túnel, ni vols zanja?—Donchs are tindrás de tot.—8. Los nostres municipals—ván macar á en Calderon.—9. Miss Zao quan se tirava—aplastava tots los cors.—10. Y es trist perque al cementiri—'ls que hi ván no hi troban lloch.—11. ¡Adéu barret de prestigi,—símbol dels conservadors!